

Arrest

nr. 347 861 van 4 juni 2026
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DHONDT
Guilleminlaan 35/1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 juli 2025 waarbij een aanvraag tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard ('bijlage 29') [RvV X] en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ('bijlage 13') [RvV X].

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DHONDT en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De nuttige feiten die de aanvraag en de bestreden beslissingen voorafgaan worden in de verzoekschriften nagenoeg identiek opgelijst als volgt:

"Verzoeker voltooide zijn universitaire bacheloropleiding Farmacie in zijn land van herkomst India. Nadien vervolgde hij zijn studies in Europa via het Erasmus+ programma, waarbij hij studeerde aan de Belgische universiteit te Luik, de Spaanse universiteit van Barcelona, de Portugese universiteit te Lissabon, de Griekse universiteit te Thessaloniki en de Zweedse universiteit te Stockholm. Op 21 mei 2025 behaalde verzoeker een masterdiploma binnen het Erasmus Mundus-programma. Na zijn diploma-uitreiking reisde verzoeker op basis van zijn geldige Spaanse verblijfsvergunning terug naar België in juli 2025, waarna hij op 16 juli 2025 de aanvraag om een Belgische verblijfsvergunning te verkrijgen op grond van een zoekjaar als afgestudeerd derdelands student indiende".

De nuttige feiten die de aanvraag en de bestreden beslissingen voorafgaan worden in de nota's als volgt opgelijst:

“Verzoekende partij, met Indische nationaliteit, werd op 07.12.2022 gemachtigd om in België te verblijven als Erasmus-uitwisselingsstudent en werd daarbij in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 31.03.2023 – er werd nog een verlenging toegestaan tot 31.10.2023 maar verzoeker is nooit zijn A kaart gaan afhalen in de gemeente.”

1.2. Op 16 juli 2025 dient verzoeker een verblijfsaanvraag in op basis van artikel 61/1/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), teneinde in België werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk (het zogenaamde zoekjaar als afgestudeerd derdelander student).

1.3. Op 29 juli 2025 treft verweerder een beslissing tot onontvankelijkheid van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag tot verblijf.

Het betreft thans de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID

van een aanvraag ingediend op grond van artikel ~~60, 61/1/2~~, 61/1/9 of ~~61/13/12~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel ~~401, 403~~, 104/5 of ~~105/89~~ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde T.M.
geboren te Sivakasi Tamil Nadu , op 24.06.1994,
Nationaliteit: India ,*

die verklaart te verblijven op het adres (...)

heeft zich bij het gemeentebestuur / ~~de diplomatieke of consulaire post~~ aangemeld op 16.07.2025 om met toepassing van artikel ~~60, 61/1/2~~, 61/1/9 of ~~61/13/12~~ van voornoemde wet en artikel ~~401, 403~~, 104/5 of ~~105/89~~(1) van voornoemd koninklijk besluit een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard om volgende reden:

o De betrokkene dient de aanvraag niet in uiterlijk 15 dagen voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning of ten laatste drie maanden na het behalen van zijn diploma (~~artikel 61/1/2 of 61/1/11~~, eerste lid, 1° (1) van voornoemde wet en ~~artikel 103, § 4, eerste lid, 1° of 104/5, § 3 (1)~~ van voornoemd koninklijk besluit);”

1.4. Eveneens op 29 juli 2025 beslist verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt thans de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

*“De heer , die verklaart te heten(1):
naam: T., M.,
geboortedatum: 24.06.1994
geboorteplaats: Sivakasi Tamil Nadu
nationaliteit: India*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.(1)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13 §3 van de wet: § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Betrokkene werd op 07.12.2022 gemachtigd om in België te verblijven als Erasmus-uitwisselingsstudent en werd daarbij in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 31.03.2023 – er werd nog een verlenging toegestaan tot 31.10.2023 maar betrokkene is nooit zijn A kaart gaan afhalen in de gemeente.

Op 29.07.2025 werd er een beslissing tot onontvankelijkheid genomen van de op 16.07.2025 ingediende verblijfsaanvraag op basis van artikel 61/1/9 van de wet (verblijf na studies teneinde werk te zoeken) omdat dergelijke aanvraag niet mogelijk is vanuit illegaal verblijf.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene is in ons land sinds 07.12.2022 en wist dat zijn verblijf beperkt zou zijn tot de duur van de studies.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins- en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Over de rechtspleging

Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide beroepen gevoegd.

3. Onderzoek van de beroepen

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker op, “schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Hij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert om welke redenen de individuele aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

9.

De motivering in de beslissing tot onontvankelijkheid is beperkt tot: “Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard om volgende reden:

De betrokkene dient de aanvraag niet in uiterlijk 15 dagen voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning of ten laatste 3 maanden na het behalen van zijn diploma (artikel 61/1/11, eerste lid, 1° van voornoemde wet en artikel 104/5, §3 van voornoemd koninklijk besluit)."

10.

Bovenstaande motivering van Dienst Vreemdelingenzaken is zodanig kort alsook algemeen en nietgeïndividualiseerd dat het voor verzoeker onduidelijk is om welke redenen DVZ meent dat zijn aanvraag niet tijdig werd ingediend.

Op basis van welk bewijsstuk meent Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn aanvraag te laat indiende? Welke termijn hanteert DVZ, die van 15 dagen of die van 3 maanden? Welke beginpunt neemt DVZ in rekening? Houdt DVZ rekening met de juiste datum van afstuderen?

Verzoeker kan op basis van bovenstaande motivering onmogelijk weten waarop of waaraf.

11.

Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat verweester de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Dit middel is gegrond".

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt als volgt:

"Doordat de administratie bij het nemen van een beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing het resultaat is van een zorgvuldige beoordeling van de feiten.

Zodat het bestreden besluit niet op een juiste beoordeling van de feiten is gebaseerd (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

12.

Verzoeker is van oordeel dat het onderzoek dat verweester zich op verkeerde gegevens moet hebben gebaseerd.

13.

Uit de voorgelegde stukken blijkt volgens verzoeker duidelijk dat hij zijn diploma behaalde op 21 mei 2025, terwijl hij zijn aanvraag indiende op 16 juli 2025.

Conform artikel 61/1/9, derde lid juncto 61/1/15 Verblijfswet had hij de mogelijkheid om zijn aanvraag voor een zoekjaar in te dienen ten laatste drie maanden na het behalen van het diploma.

Gezien verzoeker zijn diploma behaalde op 21 mei 2025 en gezien verzoeker zijn aanvraag ingediend op 16 juli 2025, kan verzoeker niet begrijpen om welke reden zijn aanvraag laattijdig zou zijn.

(Maar opnieuw, de gebrekkige motivering van verweester laat verzoeker ook gissen naar de exacte motieven achter zijn 'laattijdige' aanvraag...)

14.

Verzoekster meent dat de objectieve feiten uit haar dossier werden ontkend.

Bijgevolg is het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden door verweester.

Het middel is gegrond".

3.3. In wat thans wordt beschouwd als een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Hij betoogt als volgt:

“Doordat de administratie bij het nemen van een beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de genomen beslissing het resultaat is van een zorgvuldige beoordeling van de feiten.

Zodat het bestreden besluit niet op een juiste beoordeling van de feiten is gebaseerd (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

7.

Verweerster stelt:

“Betrokkene werd op 07.12.2022 gemachtigd om in België te verblijven als Erasmus-uitwisselingsstudent en werd daarbij in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 31.03.2023 (...)

Op 29.07.2025 werd een beslissing tot onontvankelijkheid genomen van de op 16.07.2025 ingediende verblijfsaanvraag op basis van artikel 61/1/9 van de wet (verblijf na studies teneinde werk te zoeken) omdat degelijke aanvraag niet mogelijk is vanuit illegaal verblijf.

Betrokkene is in ons land sinds 07.12.2022 en wist dat zijn verblijf beperkt zou zijn tot de duur van de studies.”

Verzoeker is van oordeel dat het onderzoek dat verweerster zich op verkeerde gegevens moet hebben gebaseerd.

9.

Bovenstaande motivering impliceert dat verzoeker vanaf 31 maart 2023 tot op heden illegaal op Belgisch grondgebied zou hebben verbleven.

Dit is helemaal niet het geval !

Eerst en vooral verliet hij het Belgisch grondgebied nog vóór zijn verblijfsrecht afliep.

Verzoeker had een verblijfsrecht op Belgisch grondgebied tot 31 oktober 2023. Echter, nog voor het verloop van zijn verblijfsrecht, verliet hij het Belgisch grondgebied voor een intensief Erasmus+programma dat hij begin september 2023 begon in IJsland en via Spanje, Italië, Griekenland, Zweden afsloot in Griekenland (voor een 2e keer) begin juli 2025 (stuk 6).

Overzicht – stuk 6

*27.02.2023 tot 22.08.2023 IJsland
Begin academiejaar 2023-2024 tot eind oktober 2023 Spanje
Begin november 2023 tot eind december 2023 Italië
Begin januari 2024 tot eind mei 2024 Griekenland
Begin juni 2024 tot eind september 2024 Zweden
Begin oktober 2024 tot mei 2025 Griekenland
Mei 2025 – juli 2025 Zweden*

Pas na afloop van het laatste onderdeel van het Erasmus+programma, in juli 2025, keerde hij terug naar België.

Bovendien meent verzoeker ook op heden niet illegaal op Belgisch grondgebied te zijn.

Verzoeker beschikt in het kader van zijn Erasmus+studies namelijk over een Spaanse verblijfsvergunning, die hem het recht geeft – conform de regels van het kort verblijf – te verblijven in andere Schengenlanden.

Verzoeker begrijpt niet vanwaar de aanname komt dat hij reeds sinds 2023 illegaal op het grondgebied zou verblijven... Op basis van welke gegevens meent verweerster dat verzoeker hier al die tijd illegaal aanwezig was?

10.

Verzoekster meent dat de objectieve feiten uit haar dossier werden ontkend.

Bijgevolg is het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur geschonden door verweerster.

Het middel is gegrond”.

3.4. In wat thans wordt beschouwd als een vierde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoeker op: *“schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.*

Hij betoogt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert om welke redenen de individuele aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht heeft geschonden.

11.

Gelet op bovenstaande moet gezegd worden dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten geen steek houdt.

12.

Bijgevolg is verzoeker van oordeel dat verweerder de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Dit middel is gegrond”.

3.5. Gezien hun onderlinge samenhang worden alle middelen samen behandeld.

3.6. De belangrijkste bestaansreden van de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet opgelegde formele motiveringsplicht, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Er is slechts voldaan aan de voorgeschreven formele motiveringsplicht wanneer verweerder de met de feiten overeenstemmende redenen opgeeft waarop de beslissing steunt, derwijze dat het niet alleen voor de aanvrager mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen, maar ook dat de Raad de hem opgedragen wettigheidscontrole kan uitoefenen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van deze wet bepaalt dat de motivering afdoende moet zijn. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.7. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van het eerste middel is dat de motivering van de eerste bestreden beslissing hem niet toelaat te begrijpen waarom zijn aanvraag laattijdig zou zijn ingediend. Ze is op geen enkele wijze geïndividualiseerd, zo stelt verzoeker.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemeente Scherpenheuvel-Zichem op 9 juli 2025 een bijlage 33ter opstelde. Hierop werd genoteerd dat verzoeker zich op 9 juli 2025 had aangemeld bij de gemeente om een aanvraag in te dienen om te worden gemachtigd tot een verblijf. Hierbij werd aangekruist dat verzoeker deze aanvraag indiende als onderdaan van een derde land die na voltooiing van zijn studie werk wenst te zoeken of een onderneming wenst op te richten (*"artikel 61/1/2 of 61/1/9 van de wet"*). Er werd op het formulier ingevuld dat de aanvraag volledig was. De aanvraag ging gepaard met talrijke overtuigingsstukken. Blijkens het administratief dossier heeft de betrokken gemeente al enkele stukken overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 juli 2025. De rest werd door de betrokken gemeente blijkens het administratief dossier aan de verwerende partij overgemaakt per mailbericht van 17 juli 2025. Het betrof onder meer een geldige Spaanse verblijfsvergunning en verzoekers door een Spaanse universiteit uitgereikt diploma *"Erasmus Mundus Master's Degree in Human Diseases Models Morphological Phenotyping"*.

3.9. Artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1.

Na de voltooiing van zijn studie op het grondgebied van het Rijk kan de student een aanvraag indienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk.

Hij dient daartoe, uiterlijk vijftien dagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, een aanvraag in bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk.

In het geval bedoeld in artikel 61/1/15, wordt, in afwijking van het tweede lid, de aanvraag ten laatste drie maanden na het behalen van het diploma ingediend volgens de nadere regels voorzien in artikel 60, §§ 1 en 2.

§ 2.

Ter staving van zijn aanvraag overlegt de student de hiernavolgende documenten:

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs of, indien de student gebruik maakt of heeft gemaakt van zijn recht op mobiliteit, het bewijs van het behalen van een diploma behaald aan een instelling voor hoger onderwijs gelegen in de eerste of tweede lidstaat, andere dan België;

3° het bewijs dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België dekt;

4° het bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

5° in het geval bedoeld in artikel 61/1/15: het bewijs dat hij, in het kader van mobiliteit, in België, als tweede lidstaat, verblijft of verbleven heeft."

Artikel 61/1/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de aanvraag onontvankelijk verklaren in de volgende gevallen:

1° de aanvraag werd niet ingediend binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/9, § 1, tweede of derde lid;

2° de ontbrekende documenten werden niet voorgelegd binnen de termijn voorzien in artikel 61/1/10, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt het model van de beslissing tot onontvankelijkheid."

Artikel 61/1/15 van de Vreemdelingenwet waarnaar artikel 61/1/9, §1, laatste lid van de Vreemdelingen-wet verwijst, bepaalt het volgende: *"Deze afdeling is ook van toepassing indien de student gebruik maakt of heeft gemaakt van zijn recht op mobiliteit en België de tweede lidstaat is waar de student verblijft of heeft verbleven."*

3.10. Artikel 104/5, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 3.

Indien de aanvraag niet tijdig werd ingediend of de ontbrekende documenten niet tijdig werden voorgelegd, kan de Minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 61/1/11, 1° van de wet, een beslissing tot onontvankelijkheid nemen, overeenkomstig het model van bijlage 29”.

3.11. In casu treft verweerder een dergelijke bijlage 29. Hierin kan worden gelezen: “*De betrokkene dient de aanvraag niet in uiterlijk 15 dagen voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning of ten laatste drie maanden na het behalen van zijn diploma (artikel 61/1/2 of 61/1/11, eerste lid, 1° (...) van voornoemde wet en artikel 103, § 4, eerste lid, 1° of 104/5, § 3 (...) van voornoemd koninklijk besluit);*”

Hiermee wordt echter niet duidelijk gemaakt of verzoeker nu later dan 15 dagen voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning of later dan drie maanden na het behalen van zijn diploma de aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Evenmin wordt dit geconcretiseerd door een en ander te verduidelijken op basis van data die verzoekers geval kenmerken.

3.12. In de tweede bestreden beslissing die dezelfde dag werd getroffen en betekend, wordt dit evenmin verduidelijkt. Meer nog, hierin wordt nog een ander motief verstrekt: “*Op 29.07.2025 werd er een beslissing tot onontvankelijkheid genomen van de op 16.07.2025 ingediende verblijfsaanvraag op basis van artikel 61/1/9 van de wet (verblijf na studies teneinde werk te zoeken) omdat dergelijke aanvraag niet mogelijk is vanuit illegaal verblijf.*”

3.13. Als de twee bestreden beslissingen naast elkaar worden gelegd, zijn er dus drie mogelijke redenen waarom verzoekers aanvraag onontvankelijk wordt verklaard:

- verzoeker heeft zijn aanvraag later dan 15 dagen voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning ingediend (hierna: motief a);
- verzoeker heeft zijn aanvraag later dan drie maanden na het behalen van zijn einddiploma ingediend; (hierna: motief b)
- verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend vanuit illegaal verblijf (hierna: motief c).

3.14. Net als verzoeker is het de Raad dus niet duidelijk waarom precies verzoeker een laattijdige aanvraag wordt aangewreven en net als verzoeker stelt hij zich de volgende vragen: “*Op basis van welk bewijsstuk meent Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn aanvraag te laat indiende? Welke termijn hanteert DVZ, die van 15 dagen of die van 3 maanden? Welke beginpunt neemt DVZ in rekening?*”

3.15. Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn betoog, “*Verzoeker kan op basis van bovenstaande motivering onmogelijk weten waarop of waaraf*” en dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. De motivering ervan, zelfs samen gelezen met de motivering van de tweede bestreden beslissing, laat niet toe te begrijpen waarom verzoekers aanvraag als laattijdig ingediend wordt beschouwd. Het eerste middel is derhalve gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing .

3.16. Het gegeven dat verzoeker zich in een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, verdedigt op de mogelijk beoogde motivering van de verwerende partij dat zij de aanvraag onontvankelijk acht omdat verzoeker langer dan drie maanden na het behalen van het einddiploma zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag heeft ingediend, kan hieraan geen afbreuk doen. Vooreerst brengt de verwerende partij niets concreets aan inzake het betoog van verzoeker dat hij zijn einddiploma in het kader van een Erasmus+ programma behaalde op 21 mei 2025 en de aanvraag indiende op 16 juli 2025, en dit dus alvorens er drie maanden waren verstreken na het behalen van dit diploma. Ten tweede stelt verzoeker duidelijk in het betrokken middel: “*Maar opnieuw, de gebrekkige motivering van verweester laat verzoeker ook gissen naar de exacte motieven achter zijn ‘laattijdige’ aanvraag...*”

3.17. Ook het verweer in de nota, ingediend betreffende de eerste bestreden beslissing, kan geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 3.15. Vooreerst poneert de verwerende partij in haar nota (p. 2) dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat deze niet kan worden ingediend vanuit illegaal verblijf (motief c). Zoals reeds uiteengezet, kan dit motief evenwel enkel worden teruggevonden in de tweede bestreden beslissing. De Raad ziet bovendien niet in hoe dit een motief kan zijn voor de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Er kan in artikel 61/1/11, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of in

artikel 104/5, §3 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, niet worden gelezen dat illegaal verblijf een reden vormt voor het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Bovendien kan in de betrokken verweernota's niets worden gelezen dat het betoog van verzoeker ter ondersteuning van het derde middel concreet ontkracht, namelijk dat hij de aanvraag niet indiende vanuit illegaal verblijf. Verder kan op p. 6 van dezelfde nota dan weer gelezen worden: *“Eén van de noodzakelijke voorwaarden is dat de aanvraag uiterlijk vijftien dagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning moet gebeuren, quod non. Volgens de geciteerde bepaling kan de aanvraag voor het zoekjaar in België enkel ingediend vijftien dagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning, die reeds verstreken was sedert 31.10.2023. Verzoeker is deze A-kaart zelfs niet gaan afhalen bij de gemeente.”* Hieruit blijkt dus dat verweerder in dezelfde nota na motief c, motief a naar voren schuift. Zulks is niets ernstig. De nota brengt geen verduidelijking over de daadwerkelijke grondslag van de eerste bestreden beslissing, maar bevestigt integendeel de onduidelijkheid daarover. De nota kan de vernietiging van de eerste bestreden beslissing dus niet tegenhouden.

3.18. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, bestaat verzoekers kernbetoog ter ondersteuning van het derde middel erin dat hij niet op illegale wijze in het Rijk verbleef toen hij de in punt 1.2. bedoelde aanvraag indiende. Hij wijst erop dat hij in het bezit was van een geldige Spaanse verblijfsvergunning die hem, conform de regels van kort verblijf, toelaat te verblijven in andere Schengenlanden (in casu België) en dat verweerder verzuimd heeft hiermee rekening te houden.

3.19. Verzoekers Spaanse verblijfsvergunning, geldig tot 30 september 2025, werd samen met zijn nationaal paspoort, geldig tot 24 maart 2029, door de betrokken gemeente op 17 juli 2025 overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op deze stukken kon verweerder niet zonder meer uit het louter verstrijken van verzoekers vroegere Belgische A-kaart of het niet afhalen ervan afleiden dat verzoeker zich op het ogenblik van zijn in punt 1.2. bedoelde aanvraag illegaal in het Rijk bevond. Minstens diende verweerder concreet te onderzoeken en te motiveren waarom de geldige Spaanse verblijfsvergunning, samen met verzoekers geldig nationaal paspoort, verzoeker niet toeliet om zich in België op een legaal kort verblijf te beroepen. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, vermits de andere feitelijke overweging ter ondersteuning van de toepassing van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet, met name, *“Betrokkene werd op 07.12.2022 gemachtigd om in België te verblijven als Erasmus-uitwisselingsstudent en werd daarbij in het bezit gesteld van een A kaart geldig tot 31.03.2023 – er werd nog een verlenging toegestaan tot 31.10.2023 maar betrokkene is nooit zijn A kaart gaan afhalen in de gemeente”*, haar niet overeind kan houden. Het is immers niet omdat verzoekers legale verblijf destijds verstreek op 31 oktober 2023, dat hij in juli 2025 niet op legale wijze in het Rijk kan verblijven in het kader van kort verblijf.

3.20. Het verweer in de nota, betreffende de tweede bestreden beslissing, kan hieraan geen afbreuk doen. De verwerende partij focust zich in haar nota op de verstreken A-kaart van verzoeker sedert 31 oktober 2023, die verzoeker zelfs niet is gaan afhalen, zo benadrukt de verwerende partij. Vervolgens stelt zij dat de Spaanse verblijfsvergunning geen afbreuk doet aan de vereiste van artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet. Zij onthoudt zich echter van elk verweer voor wat betreft verzoekers betoog dat hij zijn aanvraag indiende vanuit een legaal kort verblijf, gelet op zijn Spaanse verblijfsvergunning die nog geldig was op het moment van het indienen van de aanvraag en die samen met verzoekers geldig nationaal paspoort aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt.

3.21. De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat de eerste drie middelen gericht tegen de bestreden beslissingen in de aangegeven mate gegrond zijn, waardoor het vierde middel niet moet worden onderzocht. Dit kan immers geen aanleiding geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De door verzoeker ingediende aanvraag en zijn situatie (verblijfsvergunning als student aangevraagd en toegestaan in België maar niet afgehaald, in het kader van een Erasmus+ programma en diverse stages, verblijfsvergunningen verkregen in IJsland, Spanje, Portugal, Griekenland en Zweden, met daarna een in een Spanje uitgereikt einddiploma en vervolgens terugkeer naar België met een aanvraag tot verblijf voor een zoekjaar naar werk), komt mogelijk niet courant voor. Het is, in tegenstelling tot wat in de verweernota's kan worden gelezen, echter niet aan verzoeker om zich te bekwamen in de verblijfsprocedure die hij heeft ingesteld en deze hoeft ook niet aan te tonen dat hij artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet heeft afgetoetst aan zijn situatie. Het is wel aan verweerder om zich te bekwamen in de wettelijk voorziene procedures, de aanvraag en de stukken zorgvuldig af te toetsen aan de gestelde wettelijke voorwaarden en daarbij afdoende te verduidelijken waarom hij een aanvraag tot verblijf onontvankelijk verklaart, quod non. Voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten slotte moet niet zozeer worden gekeken naar verzoekers verleden maar wel naar zijn situatie op het ogenblik dat hij zich aanmeldt in België voor het indienen van een verblijfsaanvraag. Dit is in casu niet het geval. De overtuiging van de verwerende partij in de nota's dat zij wel zorgvuldig gehandeld heeft, dat verzoeker geen rechtmatige verwachting op verblijf kon koesteren, dat zij terecht een bevel om het grondgebied te verlaten gaf omdat verzoeker niet meer voldeed aan de gestelde voorwaarden en dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, kan de nietigverklaring van de bestreden beslissingen niet tegenhouden.

Beide bestreden beslissingen worden derhalve vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de beroepen tot nietigverklaring, zijn zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de excepties van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 346 174 en 346 178 worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 juli 2025 waarbij een aanvraag tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard ('bijlage 29') en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt getroffen ('bijlage 13'), worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

